

ЗАКОНОМІРНІ ВИПАДКОВОСТІ ВАЛЕНТИНИ НАЗАРЕНКО

17 лютого Валентині Семенівні Назаренко виповнилося 87 років. Вік дуже поважний, та його власниця, здається, про це не думає. Досить жвава, з яким розумом і живим поглядом очей. Про неї не скажеш просторікувато «бабця», а лише з повагою – «жінка, якій доля подарувала довгий вік».

Як намистини, перебирає вона події свого життя.

Народилась у містечку Остер Чернігівської області в родині, де крім неї було ще троє дітей. Зі спогадів дитинства – війна: «Страшно було, навколо німці, чужа мова й невідомість. Мамина сестра народила дитину, а оскільки ми тримали корову, то я щоранку носила їм молоко. Якщо дорогою зустрічалися німецькі солдати, то могли відібрати горщика або просто поглизувати й вибити його з рук».

Школу закінчила зі срібною медаллю. Вступала до Київського медичного інституту, та не вистачило одного балу. Повернулася додому. І тут трапився випадок, який вочевидь змінив її долю. Сусід Іван Омелянович Поваженко, завідувач кафедри хірургії ветеринарного факультету, запитав у засмученої дівчини, чи не хоче вона перевірити свої знання у Київському ветеринарному інституті. І запевнив, що в медичний вищий навчальний заклад завжди можна буде перевестись. І цього разу Валентині пощастило. Вона стала студенткою. Курс набрали чималий – 150 осіб й серед них лише шестеро дівчат. Хоч як дивно, проте судженого зустріла на дні народження подруги. Він також був студентом, але Київського політехнічного інституту. Зі своїм Іваном прожила у шлюбі майже 60 років, до дня його смерті.

Після отримання диплома з відзнакою Валентина поїхала до Таллінна, куди отримав направлення її чоловік. І тут – чергова несподіванка долі, яка визначила подальший професійний шлях молодого спеціаліста. З'ясувалося, що ветеринарному управлінню Міністерства сільського господарства

Естонії потрібен фахівець, який добре володіє російською мовою, щоб надсилати звіти до Москви. Тож цю роботу довірили Валентині Семенівні. «Зі свого боку мені довелося вивчити назви хвороб естонською, щоб не було помилок у роботі», – пригадує вона. І кілька слів додає естонською.

Через три роки молоді спеціалісти повернулися до Києва. Чоловік – Іван Йосипович – одразу влаштувався на роботу, йому дали кімнату в гуртожитку, а от Валентина Семенівна півроку перебувала в пошуках. Хтось підказав звернутися до Міністерства сільського господарства. І знову випадок. Чи вже закономірність? З'ясувалося, що начальник главку ветеринарії Сергій Разумович Дідовець – земляк Валентини. Але, як потім дізналась, взяли її на роботу не через цей збіг обставин, а завдяки позитивній рекомендації естонських колег, куди попередньо зателефонував Сергій Разумович. «Можливо, тому, що я була дисциплінована, пунктуальна», – розмірковує Валентина Семенівна.

Тепло згадує майже 30 років роботи епізоотологом у ветеринарному главку, де від лікаря ветеринарної медицини доросла до головного ветлікаря. Часті відраджень (а вдома – двоє донечок), по-

стійна величезна відповідальність, насичений ритм роботи, непередбачувані ситуації з епізоотією й задоволення від позитивних результатів зробленого, від усвідомлення того, що відповідаєш за ветеринарну безпеку країни. Та й колектив був хороший – там панували дружня атмосфера й повага до колег.

«Мені цікаве сьогоднішнє життя... Хвилююсь і за долю країни, і за проблеми нашої ветеринарної галузі. Позитив отримую від онуків, яких у мене троє, від спілкування з колегами-ветеранами, з якими намагаємося триматися купи. Не забувають нас Міністерство агрополітики й Держветфітослужба України, телефонують мені, я їм, завжди вітають зі святами, запрошують у гості, радують подарунками, – Валентина Семенівна замовкає, про щось замислюється, а очі її сумнішають, й вона зітхає: – Ех, роки!..» І вже за мить знову всміхається й запрошує випити чаю. Не звикла вона свої проблемами когось засмучувати.

Тож хочеться від щирого серця побажати Валентині Семенівні здоров'я, довгих років життя, щоб дочекатися правнуків і пригостити їх духмяним чаєм. ☺

Вікторія Ісаєнко